

Guds plan

Guds plan

Gud har en plan! Förvissningen om detta idag, när alla mänskliga planer misslyckas, utgör det enda ljusglimten och hoppet som finns i en värld där säkerhet, fred och lycka nästan helt överskuggas av mänsklig själviskhet och aggression. Denna strimma av hopp blir en definitiv försäkran för framtiden när vi lär oss av Skrifterna att dess framgång inte beror på den goda viljan och de svaga ansträngningarna hos den minoritet som fortfarande har tro på Gud, utan på Guds beslutsamhet och förmåga att genomföra den oavsett den själviska oppositionen från dem som kanske vill hindra den.

De flesta människor är villiga att hålla med om att om Kristi bud, som han lärde ut i Bergspredikan, accepterades av världen, skulle varaktig fred och lycka kunna uppnås. Men, säger de, problemet är att få världen att acceptera dessa bud. Mänsklighetens historia lär oss att den själviska människan inte är benägen att plötsligt bli altruistisk och besluta sig för att anta kärlek istället för själviskhet som drivkraft i sina handlingar. Det är verkligen en svag förhoppning att nationer genom vapenmakt kan förmås att följa den gyllene regeln och att på detta sätt en ny världsordning av fred och lycka ska uppstå ur den nuvarande katastrofen av mänsklig ambition och girighet.

Om vi därför i Guds plan ska finna ett äkta hopp om framtida lycka för mänskligheten, måste den planen

innefatta adekvata arrangemang som gör att den kan genomföras på ett effektivt sätt. Dess framgång får inte äventyras av möjligheten till självisk mänsklig manipulation eller av den kalla likgiltigheten hos de icke troende massorna. Skriften försäkrar oss om att Guds plan genomförs på gudomligt förutbestämda sätt och med gudomligt förutbestämda medel som garanterar dess genomförbarhet och slutliga framgång i att förverkliga "alla nationers önskan". Haggai 2:7; Sakarja 4:6

Guds avsikter misslyckas aldrig

Den nuvarande tragiska situationen i världen innebär inte ens ett tillfälligt misslyckande i den gudomliga planen. Det innebär ett misslyckande av det som människor har trott vara Guds plan, och detta misslyckande bör få oss att inse nödvändigheten av att på nytt granska Skrifterna för att upptäcka våra tolkningsfel som har lett till förhoppningar och förväntningar som nu krossas av den kalla verkligheten.

Att falska och obefogade förhoppningar har hysts med avseende på kristendomens syfte och framsteg i världen är nu uppenbart för alla som inte blundar för verkligheten. Den vedertagna tanken i ortodoxa kretsar har varit att världen stadigt blev bättre, att civilisationen utvecklades mot allt högre nivåer av god vilja mellan människor, och att rädsla, fattigdom och krig snart skulle upphöra. I denna optimistiska syn på ortodox kristendom fanns också en vision om att alla

hedningar skulle omvändas till kristendomen, troligen inom den nuvarande generationens livstid.

Dessa falska förhoppningar och påståenden från kristendomen började krossas med utbrottet av första världskriget år 1914. Men en enorm ansträngning gjordes för att samla civilisationens och rättvisans krafter efter det att människans försök att bevara freden hade misslyckats. Kriget kom som en överraskning för världen, men filosofiskt sett påstods det vara "ett krig för att avsluta alla krig" och göra världen "säker för demokratin".

Efter vapenstilleståndet 1918 talades det mycket om att återgå till "normaltillståndet", men som vi alla vet uppnåddes aldrig något normaltillstånd. Efter att alla konferenser och förhandlingar misslyckats började ett nytt blodigt krig, och nu inser man att det inte finns något hopp om att världen ska återgå till det normala. Frågan idag är inte hur man ska återgå till det normala, utan hur det nya "normala" kommer att se ut.

Under alla dessa oroliga år har det inte skett någon ökning av antalet människor som ansluter sig till kristendomens kyrkor, utan tvärtom. Även i så kallade civiliserade länder har ökningen av antalet kyrkomedlemmar inte hållit jämna steg med befolkningsökningen. Ateismen har ökat. En världslig anda präglar fortfarande de flesta kyrkor. De unga lämnar våra skolor och högskolor, nästan alla utan tro på Gud och Bibeln. Missionsarbetet har avtagit, och filosofier av alla slag har översvämmat vårt eget vackra land.

Vi granskar dessa fakta, inte i syfte att kritisera eller antyda att någon borde ha gjort något bättre. Det är inte rätt tid att kritisera vad andra har gjort för att göra världen till en bättre plats att leva på. Vi vill bara betona att någonstans längs vägen i människans strävan, oavsett graden av uppvisad uppriktighet, har män och kvinnor gjort ett misstag när det gäller Guds syfte. Hade Gud velat att världen skulle omvändas i denna generation, skulle den ha omvänts. Hade Guds skydd varit över jordens institutioner före 1914, skulle de inte ha kunnat förstöras.

Genom profeten säger Herren: "Så är mitt ord som går ut från min mun . . . Det kommer inte tillbaka till mig tomt, utan det kommer att fullborda vad jag önskar och uppnå det syfte för vilket jag har sänt det. (Jesaja 55:8-11). Detta betyder att oavsett de bedrövliga förhållandena i världen idag, så fortskrider Guds planer, vilka de än må vara, stadigt och framgångsrikt. Aposteln säger att "Gud känner alla sina verk från världens begynnelse" (Apostlagärningarna 15:18). Detta betyder att Gud visste vad hans plan skulle vara för vår tid och att det inte har skett något misslyckande i den planen. Jesaja 46:9,10; 14:24,27

Att Gud har en plan framgår tydligt av aposteln Paulus i Efesierbrevet 3:11, där han talar om en "plan för tidsåldrarna", en plan vars centrala inslag är vår Herre Jesus Kristi försoningsverk. Att denna plan omfattar flera tidsåldrar framgår av Efesierbrevet 1:10, där Paulus talar om saker som kommer att ske "när tiden är fullbordad", och i Efesierbrevet 2:7: "för

att i kommande tidsåldrar visa sin överflödande nåd ... mot oss." Det verk som aposteln beskriver som ska fullbordas när Guds tid är fullbordad sägs vara att "samla allt i Kristus". Detta betyder att vi aldrig tidigare i mänsklighetens historia kan förvänta oss att se "allt" i harmoni med Kristus.

Eftersom Guds plan omfattar olika tidsåldrar, eller tidsperioder, och att planen inte kommer att fullbordas förrän "tiden är fullbordad" genom att världen försonas med Gud genom Kristus, låt oss undersöka Skrifterna för att ta reda på hur Guds plan i tidigare tidsåldrar har utvecklats mot sitt slutgiltiga mål i "tiden fullbordad".

Tre världar

I Peters andra brev, kapitel 3, berättas det om tre "världar". I denna profetia använder aposteln det grekiska ordet "*kosmos*", som betyder en ordning av ting. Den första av dessa, säger han, upphörde vid syndafloden; den andra upphör med Kristi återkomst; medan den tredje, som är Guds värld, är "utan slut". (Efesierbrevet 3:21). Dessa tre världar omfattar tre långa tidsperioder. 2 Petrusbrevet 3:6; Galaterbrevet 1:4; Hebreerbrevet 2:5

I enlighet med det moderna språkbruk kan vi tala om dessa tre världar som gårdagens värld, dagens värld och morgondagens värld. Bibeln använder ordet "värld" på samma sätt som vi gör, inte för att hänvisa till den planet vi lever på, utan till en ordning bland människor, och ibland som en tidsålder eller period. Mycket av missförståndet om Guds avsikt med

mänskligheten har uppstått på grund av att man inte har insett detta faktum. Till exempel har det bibliska "världens ände" missförstått som att det betyder att den bokstavliga jorden och allt på den kommer att brinna upp. Detta har avskräckt många från att undersöka ämnet.

På grund av detta missförstånd om vad som menas med världens undergång har många fruktat dess ankomst och därför försökt skjuta upp den långt in i framtiden. Andra har betraktat det som en ren vidskepelse från medeltiden, ovärdig att tas på allvar. Men när vi inser att det som Bibeln talar om som världens undergång betyder just det vi nu ser hända och det som tänkande människor i vår tid kallar världens undergång, då bör ämnet få en viktig, ja, avgörande betydelse för alla som är intresserade av hur morgondagens värld kommer att se ut.

Bibeln använder termer som "eld", "jordbävningar", "stormar" etc. på samma bildliga sätt som de används i dagens språk för att beskriva de katastrofala problem som drabbat människor och nationer i denna generation. Precis som Herren använder "vete" och "ogräs" och "får" och "getter" för att illustrera dem som tjänar, låtsas tjäna eller motsätter sig honom, så använder han termerna "jorden" och "himlen" för att illustrera faser av organiserade samhällen som kallas "världar". Jeremia 22:29

Petrus talar om himlen och jorden som fanns före syndafloden och antyder att de utgjorde "den dåvarande världen", gårdagens värld. Denna värld, som beskrivs i " ", upphörde vid syndafloden, men

jorden själv förstördes inte. Om den bokstavliga jorden läser vi att den "består för evigt". (Predikaren 1:4). I Jesaja 45:18 får vi veta att Gud inte skapade jorden förgäves utan "formade den för att bebos". Detta är en grundläggande sanning som vi bör ha i åtanke när vi genom Skrifterna följer konturerna av den gudomliga planen. Guds plan innebär inte att mänskligheten flyttas till en annan livssfär, utan att den återställs till evigt liv på jorden, människans avsedda och ursprungliga hem. Psalm 115:16; Jesaja 65:21; Jeremia 31:17; 5 Mosebok 11:21; Matteus 5:5

Den första världen, som började vid skapelsen, slutade alltså vid syndafloden. Den andra världen, enligt aposteln, som började efter syndafloden, kommer till sitt slut i den förstörelse som sker i den sista fasen av den stora vedermödan, eller Herrens (Jehovas) dag. Denna Jehovas dag följer på vår Herres återkomst, när förhållandena i denna nuvarande onda värld kommer att vara som på Noas tid. Matteus 24:38,39; Lukas 17:26,27; 1 Mosebok 6:11; 2 Petrus 3:6,7,10

Under Noas dagar, berättas det, "åt och drack, gifte sig och gifte bort sina barn . . . och visste inte" om den förestående floden som skulle förstöra "den dåvarande världen". På samma sätt förklarar Skriften att "Herrens dag" kommer som en "tjuv om natten" och att människorna inte är medvetna om händelsernas betydelse förrän den förstörande oron den dagen leder till att denna "nuvarande onda värld"

störtas. Galaterbrevet 1:4; 1 Tessalonikerbrevet 5:2; Lukas 21:35

Men slutet på dagens värld kommer inte att innebära slutet för mänskligheten. Nej, tack och lov, det kommer bara att innebära början på en ny värld, morgondagens värld – Guds morgondagsvärld. Ett av de viktigaste kännetecknen för gårdagens och dagens värld är att de har byggt på själviskhet, och Satan, Guds ärkefiende, har varit deras härskare. Men med slutet på dagens värld och början på morgondagens värld kommer Satan att bindas, och den nya världen kommer att hamna under ett nytt, gudomligt styre. Uppenbarelseboken 20:1-4; 21:1-5; 2 Petrus 3:13; Jesaja 65:17; Obadja 21

Själviskhet kontra kärlek

Under Satans ledning blev andan av själviskhet och egenintresse dominerande redan i början av gårdagens värld. Synd och själviskhet fortsatte att dominera den första världen, med resultatet att jorden strax före dess undergång "var fylld av våld". (1 Mos 6:11). Detsamma gäller dagens värld. Vi bevittnar faktiskt redan upplösningen av den nuvarande världen, och dess förstörelse orsakas av våldet under den stora tid av nöd som profeterna förutsagt. Daniel 12:1

Guds morgondagsvärld kommer att ledas av en ny härskare, Kristus, kungarnas Kung och herrarnas Herre. (Psaltaren 72:1-20; Uppenbarelseboken 19:16). Hans styre kommer att bygga på kärlek

snarare än själviskhet. Det är därför aposteln talar om en värld "där rättfärdighet bor". 2 Petrus 3:13

Satans misskötsel av synd och själviskhet har fört med sig döden, eftersom "syndens lön är döden" (Romarbrevet 6:23). Messias rättfärdiga och kärleksfulla regering kommer att bringa liv, för han måste regera tills alla fiender är underkastade honom, och den "sista fienden" som ska förstöras är "döden" (1 Korinthierbrevet 15:25,26).

När vi håller dessa tre världar och deras olika egenskaper i åtanke, kan vi lätt se att vad Bibeln än säger om dem kan verka motsägelsefullt, om vi inte tillämpar dess olika uttalanden på den period de tillhör. Om vår tid säger profeten till exempel: "Nu kallar vi de högmodiga lyckliga; ja, de som gör ogudaktigt upphöjs; ja, de som frestar Gud räddas till och med." Men om morgondagens värld läser vi att då "skall de rättfärdiga blomstra" och "alla ogudaktiga skall han (Gud) förgöra". Malaki 3:15; Psalm 72:7; Apostlagärningarna 3:23; Psalm 145:20

Denna metod att studera Bibelns tidsåldrar verkar delvis vara vad aposteln Paulus hänvisar till när han uppmanar Timoteus att vara flitig i att "rätt fördela sanningens ord" (2 Timoteus 2:15). Om vi i vår studie av Bibeln strävar efter att tillämpa dess olika profetior och löften på den värld eller tidsålder som de tillhör, kommer vi att finna en enkelhet, harmoni och skönhet i dess lära som vi inte insåg fanns. Bibeln i sig är harmonisk, och allt som återstår för att förstå den är att vi kommer i harmoni med den på ett sätt som är i

enlighet med dess harmoni. Johannes 7:17; Lukas 11:9,10; Jeremia 29:13

Även om de två första "världarna" som aposteln Petrus nämner (2 Petrus 3:6,7) har stått under Satans kontroll, "denna världens furste" (Johannes 14:30), och fullständig gudomlig härskarmakt över människornas angelägenheter är förbehållen Guds morgondagens värld, betyder detta inte att Gud inte har varit intresserad av mänskligheten under all denna tid. Tvärtom har han genom tiderna stadigt drivit fram de förberedande faserna av sin plan och därmed förberett sig för att ta över regeringsmakten och välsigna "alla jordens släkter" i sin egen tid, "tidsåldern då fullheten kommer". 1 Mosebok 12:3; Efesierbrevet 1:10

Det arbete som Gud har utfört under den tid som Satan har härskat över folkmassorna har utvecklats genom olika perioder eller tidsåldrar. Guds ord – hans löften och instruktioner till sitt folk – har i hög grad bidragit till fullbordandet av hans verk på jorden under alla dessa olika tidsåldrar, och han har haft ett särskilt verk för varje tidsålder av sin nåd. Det finns ingenting i Skriften som tyder på att några viktiga förändringar gjordes i Guds sätt att handla med sitt folk under den första världen, gårdagens värld.

Under den tiden gavs viktiga löften. I 1 Mosebok 3:15 får vi veta att kvinnans "säd" en dag skulle "krossa" ormens huvud. Genom Enok lovade Gud att Herren skulle komma med myriader av sina heliga. (Judas 14). I hans umgänge med Noa gavs vissa illustrationer som är av stort värde för oss idag i

samband med slutet på den nuvarande världen. Det är dock först efter syndaflo den som Guds planer börjar klarna i någon större utsträckning, även om det som hände före syndaflo den är mycket betydelsefullt i ljuset av den gudomliga plan som vi nu ser den.

Patriarkernas tid

Den första tidsperioden efter syndaflo den kan kallas patriarkernas tid, inte för att det uttrycket förekommer i Bibeln, utan för att Bibeln tydligt visar att Gud under denna period uteslutande hade att göra med ett fåtal individer som var kända som patriarkerna, eller Israels fäder, fram till Jakobs död och grundandet av nationen Israel av hans tolv söner.

Guds verk eller plan under patriarkernas tid var inte att evangelisera folket. Han talade till Abraham och gav honom underbara löften. Gud sa faktiskt till honom att det var hans avsikt att välsigna alla familjer på jorden. Detta avslöjar Guds intresse för hela mänskligheten, men folket i allmänhet fick inte möjlighet att ta emot de utlovade välsignelserna under den tiden. I Jesaja 51:2 står det att Gud kallade endast Abraham. 1 Mosebok 12:1

Det var under patriarkernas tid som städerna Sodom och Gomorra förstördes på grund av sin ondska, men Gud gjorde inga ansträngningar för att få dessa onda människor att omvända sig. Vi vet detta från vad Jesus berättar för oss i Nya testamentet. Mästaren, som bedrev en kraftfull -verksamhet i vissa städer på sin tid, sade att om samma mäktiga gärningar hade utförts i Sodom och Gomorra, skulle dessa städer inte

ha förstörts, eftersom de skulle ha omvänt sig. Uppenbarligen måste Gud ha kunnat ge folket i dessa onda städer ett effektivt vittnesbörd om det hade varit hans plan, men han gjorde det inte. Istället förstörde han dem utan att ge dem en möjlighet att omvända sig. Jesus lovade också en "mer uthärdlig" tid för dem än för de gynnade städerna som vägrade att erkänna honom och hans mäktiga gärningar.

Å andra sidan måste vi dra slutsatsen att dessa människor ingick i Guds löfte att han skulle välsigna "alla" jordens släkter genom Abrahams säd, och därför är den enda harmoniska tolkningen vi kan göra av situationen att Gud planerar att uppväcka sodomiterna från de döda för att välsigna dem. Detta är precis vad profeten Hesekiel förutspår i det 16:e kapitlet i sin profetia, från vers 44 och fram till slutet av kapitlet.

Det utlovade avkomman

Det löfte som Gud gav Abraham under patriarkernas tid bekräftades senare genom en gudomlig ed. (1 Mos 22:16-18; Hebr 6:13-18). Det var ett underbart löfte, i vilket Gud avslöjar sin avsikt att välsigna alla familjer på jorden. Det bekräftades för Isak och Jakob, och vid Jakobs död, för hans tolv söner, som utgjorde kärnan i nationen Israel. Abraham förstod inte den fulla betydelsen av detta löfte. Han insåg till exempel inte att fröet till välsignelsen skulle vara ett andligt frö.

Abraham förstod inte heller tydligt att det fanns två delar i det förbund som Gud slöt med honom, en del

som gällde utvecklingen av "fröet" och en annan som gällde utdelningen av de utlovade välsignelserna genom detta frö. Abraham trodde utan tvekan att mirakelbarnet Isak skulle vara det utlovade fröet, och han hade så stor tro på Guds förmåga att uppfylla sina löften att han trodde att Isak skulle uppväckas från de döda om han offrade honom som Gud hade befallt. Hebreerbrevet 11:17-19

I Hebreerbrevet 11:13,39 och Apostlagärningarna 7:5 berättar aposteln att Abraham dog utan att löftet hade uppfyllts för honom, men medan han levde "sökte han efter en stad som har grundvalar, vars byggare och skapare är Gud". (Hebreerbrevet 11:10). För Abraham var en stad centrum för en regering eller ett rike, så det han förväntade sig av Gud var att Gud skulle upprätta ett rike på jorden där Abrahams efterkommande skulle inta en framträdande position. Löftet till Abraham var i själva verket ett av Gamla testamentets löften om det kommande messianska riket.

Abraham, liksom de andra patriarkerna från den tiden, kommer att ha en mycket framträdande roll i det messianska kungarikets jordiska fas, och Guds löften till dem och deras lydiga tro på dessa löften hade stor betydelse för deras förberedelse för denna roll. Utöver detta spelar Guds löften till patriarkerna och hans handlande med dem en mycket viktig roll i den tydligare utvecklingen av hans planer för sitt folk i en senare tid. Sett på detta sätt kan vi se att även om Gud inte gjorde något försök att omvända världen under patriarkernas tid, utförde han ändå ett mycket

viktigt arbete i samband med sin plan. Guds verk under den tiden var, som alltid, en stor framgång.

Den judiska tidsåldern

Den judiska tidsåldern, nästa period i Guds plan, började med Jakobs död och slutade med Jesu första ankomst. Titeln "den judiska tidsåldern" används för att beteckna denna period eftersom den antyder hur Gud fortsatte det förberedande arbetet för den slutgiltiga upprättandet av sitt rike och den därpå följande välsignelsen av alla folk. Under den tiden hade Gud att göra med en nation, den judiska nationen, och ingen annan. Genom profeten förkunnade han för dem: "Av alla jordens släkter har jag bara känt er." Amos 3:2

Gud gav Israel sin lag. Han sände sina profeter till dem. Genom deras prästerskap instiftade han tabernakeltjänsten, som enligt Nya testamentet förebådade de "goda ting som skulle komma". (Hebreerbrevet 9:11,23; 10:1). Guds löfte till detta folk var att om de var lojala mot honom skulle han göra dem till ett "prästerskap och ett heligt folk". (2 Mosebok 19:5,6). Detta innebar att Gud genom dem skulle dela ut sina utlovade välsignelser till alla familjer på jorden.

Men Israel kvalificerade sig inte för denna höga och ärofulla position i den gudomliga planen (Romarbrevet 11:7). När deras Messias kom till dem, förkastade de honom och blev därför avstängda från denna speciella position av gudomlig nåd. Men Guds verk under den judiska tidsåldern var inte ett

misslyckande. Paulus säger oss att lagen fungerade som en "skulle", för att föra judarna till Kristus (Galaterbrevet 3:24). Judarnas misslyckande att hålla Guds fullkomliga lag och därmed vinna liv bevisade nödvändigheten av Kristi försoningsverk. Alla nationer kommer så småningom att lära sig samma stora läxa, nämligen behovet av en Förlossare.

Gud åstadkom andra viktiga saker under den judiska tidsåldern. Hans handlande med Israel och deras framgångar och misslyckanden tjänar som värdefulla exempel och vägledningar för det andliga Israel i denna tidsålder. De hundratals löften som gavs till Israel genom profeterna utgör en översikt över många av de viktiga dragen i den gudomliga planen och tjänar därmed som vägledning för Mästarens efterföljare i deras förberedelser för att bli medarvingar till honom i det messianska riket. Även på andra sätt intar Guds verk under den judiska tidsåldern en viktig plats i den gudomliga planen för människans återupprättelse. Guds verk under den judiska tidsåldern var inte ett misslyckande utan fullbordade sitt gudomligt avsedda syfte.

Den judiska tidsåldern tog slut vid Jesu första ankomst. Under hans verksamhet och under en period av tre och ett halvt år därefter fortsatte den gudomliga nåden att vila över judarna, och i enlighet med denna överenskommelse begränsade Jesus sin verksamhet, liksom sina lärjungars verksamhet, till Israels nation fram till efter sin uppståndelse från de döda. Jesus sade till sina lärjungar : "Gå inte till hedningarnas land och gå inte in i någon stad bland

samariterna, utan gå hellre till de förlorade fåren av Israels hus.” Matteus 10:5,6

Evangeliets tidsålder

Efter Jesu uppståndelse uppmanade han sina lärjungar att utvidga tjänsten till alla nationer, men även då skulle de börja i Jerusalem. (Lukas 24:45–49; Matteus 28:19,20). Enligt en profetia av Daniel (Daniel 9:24-27), där han talar om att Messias skulle "avskäras" i mitten av en "vecka", skulle Israel åtnjuta tre och ett halvt års nåd efter Jesu död, därav befallningen att "börja i Jerusalem". En "vecka" i profetisk tid motsvarar sju år, baserat på ett år för en dag. 4 Mos 14:33,34; Hes 4:6; Dan 12:11,12; Upp 11:2,3

Så var det att "med början i Jerusalem" började evangelieålderns verk. Denna ålder fortsätter fram till Kristi andra närvaro, som också är början på Guds morgondagsvärld. Termen "evangeliets tidsålder" har valts för att beteckna denna period mellan Kristi första och andra ankomst, eftersom Skrifterna visar att Guds verk under denna tid fullbordas genom förkunnelsen av evangeliet, eller "det glada budskapet", om riket.

Som redan nämnts utförde Gud under patriarkalåldern sitt verk genom att välja ut och handla med vissa enskilda patriarker. Under judiskåldern utfördes hans verk genom att han handlade med det judiska folket som en helhet. Men under evangeliets tidsålder begränsar Gud inte sin nåd till vissa framstående individer, som han gjorde

under patriarkernas tidsålder, eller till en enda nation, som han gjorde under den judiska tidsåldern, utan har gett alla som tillhör hans folk i uppdrag att förkunna det glada budskapet om riket för alla nationer. Och de som har svarat på detta budskap är de som Gud har skänkt sin nåd genom att bjuda in dem att delta i hans plan för tidsåldrarna.

Vad har då varit målet för Guds verk under evangeliets tidsålder? Denna fråga besvaras för oss i Apostlagärningarna 15:13-18. Här får vi veta att Gud besökte hedningarna "för att ur dem utvälja ett folk åt sitt namn". Judarna, som nation, skulle vara detta folk, och några av dem tog emot Kristus, och till dem "gav han makt att bli Guds söner" (Joh. 1:12)." (Johannes 1:12). Men enligt den gudomliga planen skulle detta "folk för hans namn" bestå av 144 000 – ett betydande antal ur vissa synvinklar, men jämfört med hela mänskligheten, eller till och med de som bekänner sig vara kristna, är det verkligen bara en "liten hjord". Lukas 12:32

I Romarbrevet 11:17-24 förklarar aposteln att hedningarna kan få del av de särskilda privilegierna i denna evangeliets tidsålder eftersom judarna, som "naturliga grenar", bröts av på grund av sin otro. Detta betyder att när dessa "människor för hans namn" väljs ut bland hedningarna, tar de i själva verket platsen för de judar som uteslutits ur det ursprungliga israeliska programmet – det naturliga, köttsliga Israels hus förlorar denna plats av särskild gunst. Detta är anledningen till att vi i Uppenbarelseboken 7:4-8 och

14:1-3, i ” ”, finner hela gruppen på 144 000 representerad under den israeliska bilden.

Lägg särskilt märke till att denna ”lilla hjord” som är med ”Lammet” på Sions berg sägs ha Lammets Faders namn skrivet på sina pannor. På så sätt visas de vara ”ett folk för hans namn”, det vill säga att de bär hans namn. I Uppenbarelseboken 19:7 beskrivs samma skara som att de blir Lammets ”hustru”, och på detta sätt får de också del av sin himmelske Faders efternamn (se även Uppenbarelseboken 21:2 och 22:17).

Guds regerande hus

I ljuset av det allmänna vittnesbördet i Guds ord är detta ”folk för hans namn”, som samlats från alla nationer genom evangeliet, Guds regerande hus. I Mika 4:1-4 berättas om upprättandet av det gudomliga riket över hela jorden, och detta rike (som i profetian symboliseras av ett ”berg”) visas bestå av ”Herrens hus”. Alla ärftliga regerande hus i denna nuvarande onda värld har varit familjearrangemang, genom vilka härskarna från generation till generation har ärvt sin ”rätt” att regera.

Gud säger oss alltså att hans rike ska vara i händerna på ett härskande hus, som också ska vara en familjeordning. Medlemmarna i denna familj får sin rätt att härskas genom arv och eftersom de är en del av familjen. Det är dock inte en jordisk familj, utan en gudomlig familj. Det är Guds egen familj. Den främste i den är hans ”enbårne” och älskade Son, Kristus Jesus. Förutom Jesus tas de som följer i hans fotspår

in i den gudomliga familjen och blir Guds söner. Kolosserbrevet 1:18; Johannes 1:12; 1 Johannes 3:1,2

Aposteln förklarar vidare att om vi är söner, då är vi "Guds arvingar och medarvingar med Kristus". (Romarna 8:16,17). Alla dessa medarvingar är lovade en plats i Guds regerande hus, och själva syftet med denna evangeliets tidsålder är att välja ut och förbereda dem som, som medlemmar av denna kungliga familj i himlen, ska leva och regera med Kristus i tusen år. Uppenbarelseboken 20:4; Psalm 2:9; Uppenbarelseboken 2:26,27; 1 Korinthisarna 6:2,3

När evangelieålderns verk är fullbordat står ingenting i vägen för upprättandet av Guds nya värld i morgon. Mot slutet av dagens värld äger Kristi andra ankomst rum, först (såvitt världen beträffar) "som en tjuv om natten". Kristus kommer först för att ta emot sin brud. (Johannes 14:3; Uppenbarelseboken 19:7; 21:2). När hans brud, eller kyrka, förenas med honom i himmelsk härlighet, kommer löftet i Uppenbarelseboken 22:17 att uppfyllas, där vi läser att "Anden och bruden säger: Kom, . . . Ta livets vatten gratis."

Första tidsåldern i den nya världen

De första tusen åren i den nya världen kan kallas tusenårsriket eller den messianska tidsåldern. Det är under dessa tusen år som kyrkan, som samlats från världen under denna evangeliets tidsålder, kommer att regera tillsammans med Jesus i syfte att dela ut

Guds utlovade välsignelser till "alla jordens släkter". (1 Mosebok 12:1-3; Galaterbrevet 3:16,27-29; Uppenbarelseboken 5:10; Matteusevangeliet 19:28). Det är under den messianska tidsåldern som Guds stora plan kommer att nå sitt härliga och segrande slut. Efesierbrevet 1:10

Men innan tusenårsriket kan inledas måste världen genomgå "en tid av nöd, som aldrig har varit sedan det fanns en nation" (Daniel 12:1). Det finns all anledning att tro att vi nu lever i denna tid och att den nuvarande nöd som världen befinner sig i är en del av den "tid av nöd" som denna tidsålder avslutas med.

Eftersom kyrkans folk i allmänhet har antagit att Gud avsåg att världen skulle omvändas under denna evangeliets tidsålder, är den nuvarande civilisationens undergång förvirrande för dem och tenderar att förstöra tron på Gud och kristendomen. (Jeremia 8:15). Men när vi inser att denna tidsålders uppgift endast har varit att samla ihop dem som ska regera med Kristus i nästa tidsålder, blir kristendomens nuvarande uppenbara misslyckande förståeligt.

Faktum är att Jesus själv starkt antydde att när tiden var inne för hans återkomst skulle det finnas mycket lite tro kvar på jorden. (Lukas 18:8). Paulus profeterade att i "de sista dagarna" skulle farliga tider komma och att människor skulle vara "mer älskare av nöjen än älskare av Gud". (2 Timoteus 3:4). I liknelsen om vetet och ogräset gjorde Jesus klart att en stor del av hans bekännande efterföljare skulle

vara bluffkristna och att dessa konfessionella grupper i slutet av tidsåldern skulle förstöras.

Denna förbränning av ogräset i tidens slut är delvis det som utgör den stora vedermödan som avslutar tidsåldern. Men detta betyder inte att tidsålderns verk har varit ett misslyckande. Guds verk i denna tidsålder, precis som i alla tidigare tidsåldrar, har varit en underbar framgång. Allt hans sanna "vete" samlas till slut i den himmelska skörden, och då kommer de att "lysa som solen i sin Faders rike". (Matteus 13:43). I vilken utsträckning vi än må se det som utger sig för att vara kristendom upplösas, låt oss komma ihåg att ingenting kan hända utan Guds tillåtelse och att det som för oss kan verka vara en katastrof bara är en förberedelse för upprättandet av den sanna kristendomen under det tusenåriga riket.

Det edenska paradiset

Låt oss nu följa utvecklingen av Guds plan från ett något annat perspektiv. Vi har noterat den stora betydelsen av tidsfaktorn i de gudomliga arrangemangen – hur Guds plan har utvecklats från en tidsålder till en annan – och nu ska vi undersöka det gudomliga programmet i relation till olika existensplan eller livssfärer. När aposteln i Efesierbrevet 1:10 beskriver fullbordandet av den gudomliga planen i "tidsålderns fullbordan", förklarar han att då kommer allt att samlas under Kristus, både det som är i "himlen" och det som är på "jorden".

I Skriften finner vi att två frälsningar nämns, den ena en himmelsk frälsning och den andra en jordisk

frälsning. Om vi inte tar hänsyn till detta faktum när vi studerar Bibeln, leder det till många uppenbara motsägelser. De flesta löftena i Gamla testamentet och några i Nya testamentet beskriver jordiska välsignelser, medan de flesta löftena i Nya testamentet och de i Gamla testamentet som talar profetiskt om kyrkan beskriver ett himmelskt hopp. Det är nödvändigt att vi tillämpar dessa löften på rätt tid om vi ska kunna se harmonin som finns mellan dem.

Vi betonar att Adam skapades för att leva på jorden och att jorden skapades för att vara människans hem. (Jesaja 45:18; Psalm 115:16). Adam fick inget besked om att han skulle komma till himlen. Han fick veta att om han inte lydde Guds lag skulle han dö. Det omvända skulle också ha varit sant – om han lydde skulle han inte dö. Hade Adam inte överträtt den gudomliga lagen skulle befallningen att föröka sig och fylla jorden och underkuva den ha fullbordats utan synd, sjukdom och död.

I så fall skulle Adam och hans barn ha fortsatt att leva på jorden utan rädsla för döden. När befallningen att fylla jorden hade fullgjorts, skulle denna funktion hos mänskligheten på ett providentiellt sätt ha upphört, och jorden skulle ha förblivit fylld av en perfekt och lycklig mänsklig familj, som åtnjöt Guds fulla nåd under hela den oändliga evigheten (). Men så blev det inte, för Adam lydde inte den gudomliga lagen, och den förutsagda dödsdomen föll över honom. Men detta betyder inte att Guds syfte med att skapa människan hade misslyckats.

Det var genom Adams överträdelse som hela mänskligheten föddes in i ett tillstånd av synd och död, istället för fullkomlighet och liv. Paulus förklarar att genom en mans olydnad kom synden in i världen och döden på grund av synden, så döden har gått över på alla, eftersom alla har syndat. (Romarbrevet 5:12,19). Adams fall medförde dödsdomen så snart han syndade, och det var under dessa förhållanden som han födde sina barn. Därför var även de på väg mot döden, eftersom strömmen inte kunde stiga högre än sin källa.

Det motsvarande priset

Låt oss komma ihåg att när Adam syndade, sades ingenting till honom om att han skulle komma till himlen eller helvetet när han dog. Han fick veta att han skulle dö, och det innebar helt enkelt att han hade förlorat privilegiet att leva och njuta av den perfekta trädgården Eden – det jordiska paradiset. Adams synd innebar alltså förlusten av paradiset. Guds frälsningsplan är därför nödvändigtvis en plan som föreskriver återställandet av paradiset. Men hur ska detta åstadkommas? Skrifterna svarar att det åstadkoms genom Kristi försoningsverk.

Ett av de bibliska begrepp som används i samband med försoningsverket är "lösen". Paulus säger oss att "människan" Kristus Jesus gav sig själv som "lösen" för alla (1 Timoteus 2:5-6). I denna passage är det grekiska ord som översätts med "lösen" "*antilutron*", vilket betyder "motsvarande pris". Människan Jesus, som dog som försonare på Golgatas kors, var ett

exakt motsvarande pris för den fullkomliga människan Adam, som syndade. Om Jesus sägs det att han "blev kött" och att syftet med detta var "att lida döden, ... så att han genom Guds nåd skulle smaka döden för alla människor". Johannes 1:14; Hebreerbrevet 2:9

När Jesus kom för första gången var det viktigaste inslaget i den plan han genomförde vid den tiden att han gav sitt liv för hela världens synder. Johannes Döparen sade om Jesus: "Se, Guds Lamm, som tar bort världens synd." Johannes 1:29

Om det inte hade funnits en ytterligare förberedande del av den gudomliga planen som skulle utvecklas, skulle Guds verk efter Jesu död och uppståndelse ha varit att återställa den fallna människan till hennes förlorade tillstånd – paradiset. Budskapet till de troende skulle då ha varit: "Kom, ... Ta livets vatten fritt." (Uppenbarelseboken 22:17). Genom Jesus hade åtgärder vidtagits för att upphäva dödsdomen som fälldes över Adam och, genom honom, över hela mänskligheten. Det nästa logiska steget skulle alltså ha varit att påbörja återställningsarbetet.

Men detta var inte det arbete som apostlarna påbörjade vid pingsten. Det är sant att Jesus botade några av de sjuka på sin tid och uppväckte några döda, men detta var endast för att illustrera hans framtida verk. (Johannes 2:11). Aposteln Paulus förklarar att de andliga gåvor som gavs till den tidiga kyrkan och genom vilka ett begränsat antal mirakel utfördes skulle "upphöra" eller försvinna. (1 Kor. 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Vissa har sedan dess

hävdade att de kan utföra mirakel i Kristi namn, men de döda har inte uppväckts, och endast en ynkligt liten andel av de sjuka har ens hävdade att de mirakulöst har blivit helade, och dessa påståenden är av tvivelaktig äkthet.

Jesu lärjungar lovades inte hälsa och evigt liv på jorden. De fick istället höra att om de ville vara sanna lärjungar till Kristus måste de räkna med att lida och dö med honom. "Om någon vill följa mig, må han förneka sig själv, ta sitt kors och följa mig", så uttryckte Mästaren saken för dem som var angelägna om att lära sig villkoren för lärjungaskap. Matteus 16:24

Naturligtvis skulle man kunna tro att om Jesus, som Skrifterna avslöjar, tog syndarens plats i döden, så skulle de som tror på honom inte behöva dö. Det kommer att vara sant i Guds morgondagsvärld, men under denna evangeliets tidsålder utvecklas en annan fas av den gudomliga frälsningsplanen, och det är en mycket viktig sådan.

Vad är det för fas i planen? Det är kallelsen och utvalandet av Kristi kyrka, som förbereder dess medlemmar att tillsammans med honom delta i arbetet att ge liv åt mänskligheten under Messiasåldern. Detta beskrivs av aposteln som en "himmelsk kallelse". (Hebreerbrevet 3:1; Filipperbrevet 3:14). Jesus anspelade på detta i sitt uttalande till den rike unge mannen när han sade till honom att om han följde honom in i döden, skulle han få "en skatt i himlen". Lukas 18:18-22

En plats förberedd

Jesus hänvisade också till det himmelska hoppet för sina efterföljare när han gav dem löftet: "Jag går för att bereda en plats åt er. Och när jag har gått, ... kommer jag tillbaka och tar er till mig, så att ni kan vara där jag är." (Johannes 14:2,3). Petrus hänvisar till kyrkans himmelska hopp i uttalandet: "Därigenom har vi fått stora och dyrbara löften, så att ni genom dem kan bli delaktiga av gudomlig natur." 2 Petrus 1:4

Paulus uppmuntrar kristna att rikta sin kärlek mot "det som är ovan". Detta som är ovan, säger han, är "där Kristus sitter på Guds högra sida". (Kolosserbrevet 3:1,2). Detta tyder på att kyrkans belöning kommer att vara densamma som Jesu belöning. Detta betonas också av aposteln när han säger: "Om vi har blivit förenade med honom i likhet med hans död, så ska vi också bli det i likhet med hans uppståndelse." Romarbrevet 6:5

I den senare texten finns förklaringen till varför Jesu efterföljare i denna tidsålder inte får evigt liv återställt – det är för att de är inbjudna att dö med Jesus. Med andra ord var det gudomliga planens offerarbete inte avslutat på Golgata. Detta klargörs av Paulus i Romarbrevet 12:1, där vi läser: "Jag uppmanar er därför, bröder, genom Guds barmhärtighet, att ni offrar era kroppar som ett levande offer, heligt och välbehagligt för Gud, som er rimliga tjänst."

I Kolosserbrevet 1:24 talar Paulus om att fylla "det som återstår av Kristi lidanden". Andra bibelställen beskriver kyrkan i en offerroll, där den offrar sitt liv för

att göra Guds vilja. Det är detta offerarbete som aposteln talar om när han säger att de kristna är "planterade tillsammans" i "likhet" med Kristi död. Jesus dog inte under fördömelse, som en syndare. Han dog som ett offer, som en frivillig offergåva för synden. Hans död möjliggjorde den juridiska upphävningen av Adams synd och, genom Adam, hela mänsklighetens ärftliga synder.

Rättfärdiggjorda genom Kristus

Hur, kan vissa fråga sig, kunde då Jesu efterföljare dö på samma sätt som han dog? Är de inte medlemmar av det fallna släktet, dömda till döden, precis som hela mänskligheten? Det var de, men Skriften säger oss att efter Jesu uppståndelse framträdde han inför Gud för vår skull. (Hebreerbrevet 9:24). Detta betyder att förtjänsten av hans offer befriar alla hans helgade efterföljare från fördömsen, så att deras död inte längre betraktas av Gud som en fördömelse utan som ett offer.

I Romarbrevet 6:10,11 säger Paulus till de kristna att de kan "räkna" sig själva som "döda för synden", precis som Jesus "dog för synden", det vill säga som ett syndoffer. Detta betyder inte att kyrkans offerarbete behövs för att ge mänskligheten förlösning. Allt detta fullbordades av Jesus. Vad det betyder är att Gud accepterar kyrkans offer som om de vore offer från fullkomliga människor och att kyrkan genom dessa offer är beredd att arbeta tillsammans med Jesus i den messianska tidsåldern som livgivare för hela mänskligheten.

De som utgör Kristi sanna kyrka – vars namn är "skrivna i himlen" – har kallats ut ur världen och fått försäkran om att deras ofullkomliga gärningar är acceptabla för Gud genom Kristi blod. På grundval av deras villighet att offra sitt jordiska liv har de lovats en himmelsk belöning. Således vandrar de längs den smala vägen av uppoffring som leder till ära, heder och odödlighet. Matteus 10:39; Romarbrevet 2:7

Det är endast kyrkan som har fått hoppet om odödlighet. Adam var inte odödlig, för att vara odödlig innebär att vara immun mot döden. Människan kommer inte att vara odödlig när hon återställs till fullkomlighet i slutet av den messianska tidsåldern, men alla sanna, trogna kristna i denna evangeliets tidsålder kommer slutligen att upphöjas till odödlighet. De kommer att göras lik Jesus är nu, ett upphöjt, himmelskt väsen; och de ska se honom som han är och vara med honom i riket och regera med honom i tusen år. 1 Johannes 3:2; Uppenbarelseboken 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Paradiset återställt

När arbetet i denna evangeliets tidsålder är fullbordat och alla sanna kristna är förenade med Jesus i riket i dess himmelska fas (), då kommer arbetet med att återupprätta mänskligheten till liv på jorden att börja.

Aposteln Petrus talar om detta arbete i Messiasåldern som ett arbete av "återställande", och han säger oss att det har talats om av alla Guds heliga profeter sedan världens begynnelse. (Apostlagärningarna 3:20,21). Det är dessa vittnesbörd från de heliga

profeterna som beskriver de jordiska välsignelserna i livet som kommer att komma till mänskligheten efter Kristi återkomst. Uppfyllandet av dessa jordiska löften måste vänta tills kyrkan i denna evangeliets tidsålder är fullbordad, som är samlad till Kristus på den himmelska planen – den plats som Jesus har förberett för dem. Johannes 14:1-3

När detta evangeliets tidsålders arbete är fullbordat, kommer arbetet med att samla mänskligheten i allmänhet under Kristus att följa, inte på den andliga planen, utan på den jordiska. Så kommer allt att samlas under Kristus, "både det som är i himlen och det som är på jorden, i honom". (Efesierbrevet 1:10). Samlingen av kyrkan, som började i början av evangeliets tidsålder, ska fullbordas och hela kyrkan förenas med Kristus i härlighet, strax före messianska tidsålderns början. Därför sägs det att i denna "tidsålders fullbordan" kommer både den himmelska och den jordiska samlingen till Kristus att fullbordas.

Jordiska furstar

De första som kommer att återställas till jordisk fullkomlighet och liv är de trogna tjänarna från det förflutna. De var Israels fäder, men kommer att bli Kristi barn och göras till "furstar över hela jorden". (Psaltaren 45:16). Jesus sade att Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna skulle ses upp till som folkets lärare under den kungarikets period. (Matteus 8:11; Lukas 13:28-30). Dessa kommer att vara den gudomliga Kristi jordiska representanter och kommer

att ha fått i uppdrag att administrera det nya kungarikets lagar.

Dessa jordiska representanter för den gudomlige Kristus kommer att backas upp av mirakulös kraft så att det inte kommer att finnas någon möjlighet att undvika de lagar som då införs – vilka kommer att vara Kristi lagar. Vi får veta att det då kommer att ske att "varje själ som inte lyssnar till (lyder) den profeten, skall utrotas ur folket." (Apostlagärningarna 3:23). De som följer det messianska rikets lagar kommer inte att behöva dö. De kommer att återställas till den fullkomlighet som förlorades av fader Adam och på grundval av denna jordiska fullkomlighet kommer de att få möjlighet att leva på jorden för evigt. Detta är vad som menas med termen "restitution", som används av aposteln Petrus, och termen "återfödelse", som används av Mästaren. Matteus 19:28

I de hundratals bibliska löften som rör de välsignelser som snart kommer att komma över världen, har vi en översikt över de många sätt på vilka detta kommer att leda till människors lycka och till att deras problem löses. Vi får veta att kunskapen om Gud kommer att fylla hela jorden, såsom vattnet täcker havet (Jesaja 11:9). Vi får veta att Herren kommer att vända sig till folket med ett rent budskap som gör det möjligt för hela mänskligheten att "åkalla Herrens namn och tjäna honom med ett samtycke". Zefania 3:9

Vi får också veta att Guds lag då kommer att skrivas i människornas hjärtan (Jeremia 31:33,34). Detta beskriver ett av sätten på vilka människan kommer att

återställas till den fullkomlighet som hon förlorade när Adam överträdde Guds lag i Eden.

Att skriva in den gudomliga lagen i människornas hjärtan kommer att kräva Guds hjälp. Mirakelkraft kommer då att finnas tillgänglig för att hjälpa dem som behöver hjälp och som underordnar sig kungarikets regler.

Om den tiden sägs det att folket "skall lära sig rättfärdighet" (Jesaja 26:9). De skall också lära sig att känna Herren, och att känna honom är evigt liv. (Johannes 17:3). Satan kommer att bindas under den tiden, och alla onda influenser kommer att hållas tillbaka. (Uppenbarelseboken 20:1,2). Vägen tillbaka till livet kommer att göras så tydlig att "de vandrande, även om de är dårar, inte kommer att vila sig på den". Jesaja 35:8,9

Hur annorlunda det kommer att vara jämfört med de förhållanden som kristna möter idag! De senare vandrar på den "smala vägen", som är svår att hitta, och de som hittar den och vandrar på den frestas och prövas nästan vid varje steg på vägen. (Matteus 7:13,14). Gud hjälper dem naturligtvis, och deras belöning är oerhört stor. Men när återupprättelsens "motorväg" öppnas, kommer prövningarna i denna tidsålder att vara över, och mänskligheten kommer att få all nödvändig hjälp för att snabbt och fullständigt kunna återvända till fullkomlighet och evigt liv på jorden.

Detta är alltså Guds plan för morgondagens värld. De långa år av förberedelser är nu nästan avslutade.

"Mikael", kungen i Guds morgondagens värld, har redan rest sig, och hans återkomst för att ta sin brud till sig och utöva sin kungliga makt över nationerna resulterar i "en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan det fanns en nation". (Daniel 12:1). Denna nöd, även om den är plågsam, förbereder världen på att acceptera sin nye kung, vars närvaro ännu inte erkänns och accepteras av dem. Men när hans härlighet uppenbaras, "skall allt kött se det tillsammans". Jesaja 40:5

Från Jerusalem kommer "hans regering och fred" gradvis att utvidgas tills den omfattar alla nationer och bringar dem glädje, fred och evigt liv. (Jesaja 9:6,7). När jordens nationer blir mer ödmjuka än de är idag, kommer de att säga: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg och till Jakobs Guds hus, så att han kan lära oss sina vägar och vi kan vandra på hans stigar." När de på detta sätt har lärt sig Herrens vägar, kommer de att "smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar; nation skall inte lyfta svärd mot nation, och de skall inte längre lära sig krig." Mika 4:1-4; Jesaja 2:2-4

Ja, Gud har en plan, och genom tiderna har den stadigt utvecklats mot sin fullbordan. Nu står vi på tröskeln till "tidsålderns fullbordan", när den gudomliga planens stora final kommer att förverkligas för att välsigna alla nationer med fred, lycka och evigt liv. Den gudomliga planens final kommer att vara Guds svar på de kristnas bön: "Ditt rike komme. Din vilja ske på jorden som i himlen." Matteus 6:10

Om vi känner till Guds plan och vad den snart kommer att innebära för en nödställd värld, är det vår förmån att berätta om den för andra. Det är evangeliets verkliga budskap, den "goda nyheten" som är centrerad kring Kristi försoningsverk. När vi har möjlighet, låt oss berätta för människor att Guds plan inte har misslyckats någonstans längs vägen, utan att den fortskrider enligt hans avsikt och mot en härlig fullbordan. Hans verk i gårdagens värld misslyckades inte. Hans verk i dagens värld har inte misslyckats. Hans verk i morgondagens värld kommer inte att misslyckas. Jesaja 42:4; 55:10,11; 53:10

Eftersom Guds plan snart kommer att fullbordas i hans morgondagens värld, kommer hela jorden snart att bli ett paradys, och allt som förlorades i Eden och återköptes genom Jesu död kommer att återställas till människorna. Så kommer Gud att torka bort tårarna från alla ansikten, och döden kommer att uppslukas av segern. Uppenbarelseboken 21:1-5; 1 Korinthierbrevet 15:54